

Ροντέν. Διὰ τοὺς θέλοντας νὰ ἔχωσι πληρεστέραν γνῶσιν περὶ τοῦ μεγάλου γλύπτου, σημειοῦμεν τί περὶ αὐτοῦ ἐν αὐτῇ ἐδημοσιεύθη. Βιογραφία μετὰ τῆς εἰκόνος τοῦ εἰς τόμον Γ' σελ. 73. Προτομή τοῦ *Funis de Chavannes* (φωτοτυπία) Τόμ. Α' σελ. 9.—Θλίψεις, Τόμ. ΙΕ' σελ. 75.—Κριτικὴ περὶ τῶν ἔργων τοῦ τομ.

ΙΑ' σελ. 239.—Ἐντυπώσεις τοῦ *Mourey* εἰς ἐπισκέψεως εἰς τὸ ἀτελιὲ τοῦ γλύπτου Τόμ. Θ' σελ. 56.—Διάλεξις τοῦ Ροντέν περὶ τῆς Διδασκαλίας τοῦ ἀρχαίου, Τόμ. Δ' σελ. 124.—Μελέτη τοῦ περὶ τοῦ Γυναικείου κάλλους ἐν τῇ τέχνῃ, Τόμ. ΙΑ' σελ. 172.

ΤΑ ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ χειμερινὴ θεατρικὴ κίνησις ἤρχισε μὲ τὴν μετακίνησιν τῶν θιάσων. Ὁ θίασος Κυβέλης, ἀφοῦ παρεχώρησε τὸ θέατρον τοῦ εἰς τὸν Βιλλάρ, ἐγκατεστάθη εἰς τὰ «Διονύσια», ἀντὶ τοῦ θιάσου Ἐγκελ μετατεθέντος εἰς Πειραιᾶ. Ὁ θίασος Νίκα-Φύρστ ἀνασυγκροτηθεὶς ἀπῆλθεν εἰς Λαμίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς Θεσσαλίαν, ὁ θίασος Παπαϊωάννου μετεκομίσθη εἰς Καλάμας. Ἡ δεσπ. Κοτοπούλη συνεχίζει εἰς τὸ θέατρον τῆς τὰς παραστάσεις τῆς, τὰ δὲ «Ολύμπια» στεγάζουν ὁμιλητὰς καὶ τὸν νέον θίασον τοῦ κ. Μαδρᾶ. Ἡ κ. Ἀφεντάκη τέλος δι' ἐνὸς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ Κεντρικοῦ μετεπήδησεν εἰς τὸ μεγαλειότερον τῶν χειμερινῶν θεάτρων, τὸ Δημοτικόν, διὰ μίαν τριμηνίαν. Κατήρτισε τριῆμα μελοδραματικόν, μὲ τὰς κορυφὰς τοῦ Ἑλλήν. Μελοδράματος, ἤτοι τὸ ζεῦγος Βλαχοπούλου, τὸν Μωραΐτην, Ἀγγελόπουλον, προσλήφθησαν τῆς δεσπ. Περγινῆ, καὶ τὴν δεσπ. Φράου.

Ὁ πόλεμος ἕνας τέτοιος μάλιστα παγκόσμιος πόλεμος, ἀντὶ νὰ πλουτίσῃ μὲ ὑπερόχους ἐμπνεύσεις τὸ διεθνὲς δραματολόγιον, ἀπ' ἐναντίας τοῦ ἐφόρτωσεν εἰς τὴν ράχιν κοινοτυπίας, μειούσας τὴν φήμην γνωστῶν συγγραφέων. Κανὲν ἔργον ἐπιβολῆς, πρωτότυπον, μεγαλοπρεπὲς δὲν προήλθεν ἐκ τῶν μεγάλων πολεμικῶν γεγονότων. Ὅλα εἶνε εἰς τὸ αὐτὸ καλοῦπι κατασκευασμένα, ρητορικά, προπαγανδιστικά, ἔργα εὐκόλου συγκινήσεως, προχείρου ἐνθουσιασμοῦ, χωρὶς νέας ἰδέας, χωρὶς συγκλονιστικὰ αἰσθήματα. Καὶ ὁ Νικοντέμι καὶ ὁ Μπαταΐγ οἱ ἀριθμοῦντες ἱκανὰς ἐπιτυχίας, δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀρθοῦν ὑψηλότερα τοῦ συνήθους ἐπιπέδου τῶν πατριωτικῶν ἔργων. Ἡ «Ἀμαζών» τοῦ Μπαταΐγ, τὴν ὁποίαν ἐξελέξεν ἡ κ. Κυβέλη διὰ τὴν τιμητικὴν τῆς ὡς ἔργον ἐπικαιρον, εἶνε ἴσως τὸ χειρότερον ἔργον τοῦ Γάλλου συγγραφέως. Ὑπόθεσις θίγουσα τὰ ὄρια τοῦ τετριμένου, ἀλλὰ καὶ τοῦ μὴ ὑποφερτοῦ.

Ἕνας σύζυγος, μὴ στρατεύσιμος, λόγῳ τῆς ἡλικίας του, παρακινουμένου ἀπὸ τὴν ἐρωμένην του—τὴν Ἀμαζόνα, ἣτις δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ μία ζωηρὰ ροσκομία—πηγαίνει εἰς τὸ μέτωπον παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῆς συζύγου του, ἣν ἐγκαταλείπει μόνην μὲ τὴν μικράν των κόρην. Ἐρχεται τὸ ἄγγελμα τοῦ θανάτου τοῦ ὑπὲρ πατρίδος. Σύζυγος καὶ ἐρωμένη—φίλοι—ἐκσποῦν εἰς κλάμματα καὶ ξεφωνητὰ ἐπ' ἀρκετὴν ὥραν. Ἕνας ὑπάλληλος τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ φέρει μερικὰ ἐνθύμια τοῦ πεσόντος εἰς τὴν σύζυγον, ἣ ὁποία ἐνθ' εὐλαβῶς τὰ ἀνασκαλεῖ ἀνακαλύπτει ἐπιστολάς τῆς ἐρωμένης καὶ τῆς φίλης τῆς καὶ μένει κατάπλη-

κτος. Καὶ ἐδῶ ἀρχίζει ἡ σκληρότης τοῦ συγγραφέως. Ἡ σύζυγος ἐκδιώκει τὴν Ἀμαζόνα καὶ συγχρόνως περιλοῦει δι' ὕβρεων τὴν μνήμην τοῦ συζύγου τῆς, ὃν ἀποκαλεῖ ἐπανειλημμένως προδότην καὶ ἀναγδρον. Ἡ Ἀμαζὼν ἀφοῦ συνέλθη διαμαρτύρεται πομπωδῶς κατὰ τῶν ὕβρεων, ἀποκαλοῦσα τὸν φονευθέντα ἥρωα, ἀλλὰ τὴν εὐγλωττον συνηγορίαν τῆς κατασιτῶν εὐθὺς ἀμέσως ἢ προθυμία μεθ' ἧς θέλει νὰ συζευχθῇ τὸν ἑπαρχον. Ἡ σύζυγος τὴν ἐλέγχει διὰ τὴν ὀλιγοπιστίαν αὐτὴν πρὸς τὴν μνήμην τοῦ ἐρωμένου τῆς, ἐκεῖνη κατανοεὶ τὸ σφάλμα τῆς καὶ τὸ συνοικέσιον ματαιοῦται. Ἐκ τῆς συντόμου αὐτῆς ἀφηγήσεως τῆς ὑποθέσεως καταδεικνύονται τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἔργου, Ἀψυχολόγητος ὁ χαρακτήρ καὶ τῶν δύο γυναικῶν ὁ ὑπερασπίσας τὴν πατρίδα διὰ τοῦ πταισματος τοῦ ἐξευτελίζεται πρῶτον διὰ τῆς συζύγου μέχρι σημείου ἐμποιοῦντος δυσφορίαν, διὰ τὰ ἐξαγινισθῇ κατόπιν κατὰ τρόπον ὅχι καὶ πολὺ ἱκανοποιητικόν.

Ἡ ὑπόκρισις ὑπῆρξε πολὺ καλὴ. Ὁ θίασος ἐνισχύθη διὰ τῆς ἐκτάκτου συμμετοχῆς τῆς κ. Θεώνης Δρακοπούλου, ἣτις διεκρίθη εἰς τὸν πρωτεύοντα σχεδὸν ρόλον τῆς συζύγου, μολονότι ὁ τόπος τῆς ἀτόνου φωνῆς τῆς τὴν ἀδικεῖ. Ἡ κ. Κυβέλη ὡς Ἀμαζὼν εἶχε μίαν ὥραϊαν ἐμφάνισιν μὲ τὸ μεγαλοπρεπὲς παράστημα, δικαιο-λογουσα μόνον οὕτω τὸν τίτλον τοῦ ἔργου, ὅστις κατ' οὐδένα ἄλλον τρόπον δικαιολογεῖται ἐκ τῆς ὑποθέσεως.

Ἡ «Ψυχὴ» τοῦ κ. Βώκου ἔχει ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν μὲ τὴν «Λίαν» τοῦ κ. Μελά. Δὲν πρόκειται περὶ μιμήσεως, διότι ἀμφότερα τὰ ἔργα ἔχουν γραφῇ ἀπὸ καιροῦ. Ἡ «Λίνα» τοῦ κ. Μελά, καίτοι ἀποτυχοῦσα, εἶνε ἀνωτέρα τῆς «Ψυχῆς». Πλέον ἀληθινὴ, μὲ καλλίτερον διάλογον, μὲ σκηρικὴν οικονομίαν τεχνικωτέραν. Καὶ εἰς τὴν «Ψυχὴν» τὸ αὐτὸ θέμα, μίας γυναικὸς ἢ ὁποία ἔκαμε γύμον συμβατικόν, δὲν ἀγαπᾷ τὸν σύζυγον τῆς ὅστις ὅμως τὴν ἀγαπᾷ ζητεῖ καὶ ἀνώτερον, παραδίδεται εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἐραστοῦ, ὅστις ἔχει ἄλλην ἐρωμένην, ἐγκαταλείπεται ὑπ' αὐτοῦ καὶ αὐτοκτονεῖ.

Ἡ Ψυχὴ ἀντὶ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὡς ἡ Λίνα, πίπτει ἐπὶ τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς. Τὸ πρόσωπον τῆς ἡρώιδος, ἀβέβαιον καὶ ἰδεολογικόν, τοῦ ἐραστοῦ πολὺ ρομαντικόν, τοῦ συζύγου τῆς ἡ ἀγάπη μᾶλλον ἀναξιοπρεπὴς καὶ ἀρκετὰ ἀψυχολόγητος. Ἐν γένει τὸ ἔργον, λύει κατὰ τὸν κοινότερον τρόπον τὸ κοινωνικὸν ζήτημα τοῦ κατὰ συνθήκην γάμου, δὲν

ἐπροκάλεσε δὲ καμμίαν συγκίνησιν. Οἱ ἠθοποιοὶ ἔπαιζαν χωρὶς ὀρεξίν.

Ἡ «Ξανθὴ Ἀμαρτία» κωμωδία τοῦ γνωστοῦ παρ' ἡμῶν Ἰταλοῦ συγγραφέως καὶ δημοσιογράφου Ἀρνάλδο Φραγκαρόλι. Τὸ ἔργον ἐγράφη πέρυσι κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις διαμονὴν τοῦ συγγραφέως, ὅστις καὶ ὑπεσχέθη εἰς τὴν κ. Κυβέλην ὅτι πρώτη αὐτὴ θὰ τὸ παίξῃ πρὶν ἔτι παιχθῇ εἰς τὴν Ἰταλίαν. Τὸ ἔργον εἶνε ἔξυπνα γραμμένον. Ὁ διάλογός του χαριτωμένως, ἀποδοθεὶς κάλλιστα ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ κ. Βεζιαρέλη. Πρωτοτυπία ἢ ὑπόθεσις δὲν ἔχει. Ὑπενθυμίζει τὸ ἐπεισόδιον τῆς πριγκιπίσσης Σιμαὶ καὶ τοῦ βιολιστοῦ Ρίγου, ὡς καὶ τὴν Δεσποινίδα Κυκλών. Εἰς μίαν λουτρόπολιν ἀναμένεται ἡ πριγκιπίσσα Ξανθομαλλοῦσα ἥτις ἐξ ἰδιοτροπίας δίδει κονσέρτα μὲ τὸν συνοδὸν τῆς μαέστρου, μεθ' οὗ σύζῃ. Ἡ Ξανθομαλλοῦσα κάνει κόρτε μὲ τὸν καθένα. Ξετρελλασμένοι τὴν τριγυρίζουν, τὴν Ξανθὴν αὐτὴν ἀμαρτίαν, πολλοί, ἐν οἷς καὶ εἰς κωμικὸς τύπος θέλων νὰ ξεφορτωθῇ τὴν γηραιάν σύζευκόν του. Ἄλλ' ἡ Ξανθομαλλοῦσα δὲν εἶνε ἡ περιφρομένη πριγκιπίσσα—ἥτις καὶ ἐμφανίζεται ἀργότερα—ἀλλὰ μία ὑπανδρευμένη, ἡ ὁποία τὴν ἀντικατέστησε, ἀπαχθεῖσα ἀπὸ τὸν ἐγκαταλειφθέντα ὑπ' ἐκείνης μαέστρου. Γίνεται συνάντησις τῆς δῆθεν Πριγκιπίσσης μὲ τὸν ἄνδρα τῆς, δι' ἀμοιβαίας δὲ ζηλοτυπίας ἐνοῦνται καὶ πάλιν. Ἡ δευτέρα πρᾶξις εἶνε θαυμασία. Ἡ τρίτη ὑστερεῖ τοῦ ὅλου ἔργου. Ἡ ἐκτέλεσις ἄφρογος. Ὅλοι ἔπαιζαν μ' ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ κ. Κυβέλη ἀπαράμιλλος διὰ τὴν ἀρέλειαν, τὴν φυσικότητα, τὴν χάριν. Ἦτο ρόλος νομίζει τις ἀποκλειστικῶς δι' αὐτὴν γραμμένος. Ὁ κ. Νέξερ φυσιογνωμικῶς κωμικώτατος ὡς μαέστρος. Ὁ κ. Δεπεγιώτης, ὁ ὑπανδρευμένος θαυμαστῆς νοστιμώτατος. Ὁ κ. Παπαγεωργίου προσέθεσε πολὺ εἰς τὸ σύνολον, ὡς καὶ ἡ κ. Ζαφειροπούλου.

Μετά τὴν «Ἀμαζόνα», ἡ κ. Κυβέλη μᾶς ἔδωσε τὴν «Ἀνύψωσιν». Μετὰ τὸν Μπατάιγ, τὸν Μπερνστάιν. Πολεμικὰ καὶ τὰ δύο ἔργα, μὲ τὸν αὐτὸν σκοπὸν: τὴν ἔξαρσιν τοῦ πατριωτικοῦ φρονήματος. Καὶ εἰς τὰ δύο ὁ ἔνοχος ἔρως ἐξαγνίζεται διὰ τῆς θυσίας ὑπὲρ πατρίδος. Εἰς τὴν «Ἀμαζόνα» χάνει ἡ σύζυγος τὸν σύζυγον. Εἰς τὴν «Ἀνύψωσιν» ὁ σύζυγος τὴν σύζυγον. Καὶ τὰ δύο τελειώνουν σύμφωνα μὲ τὰς ἐπικαίρους ἀντιλήψεις. Συγχωροῦνται εἰς ἀπιστήσαντες διότι ἠγάπησαν ἥρωας. Ἡ «Ἀνύψωσις» εἶνε καλλιτέρα τῆς «Ἀμαζόνας» διὰ τὸν σκοπὸν μάλιστα δι' ὃν ἐγράφη. Μία εὐχλωττος συνηγορία ὑπὲρ ἐκείνων οἱ ὅποιοι θυσιάζονται διὰ τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη, ὅσον καὶ ἂν ἐσφαλάν ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ. Ἡ β' πρᾶξις—ἡ σκηνὴ μεταξὺ τῶν συζύγων—εἶνε δραματικωτάτη, ἐξετελέσθη δὲ μετὰ τελειότητος. Ἡ γ' πρᾶξις εἶνε ὀλίγον κουραστικὴ—μεταξὺ μόνον τῶν δύο ἐραστῶν, ἐπερχομένη ὡς τὸ συμπέρασμα τῶν ἀντικρουομένων συναισθημάτων καὶ ὡς ὑπεραπολογία τοῦ πολέμου.

Ἡ ὑπόθεσις ἐν συντομίᾳ εἶνε ἡ ἑξῆς. Ἡ Ἐδιθ εἶνε σύζυγος τοῦ κατὰ 20 ἔτη νεωτέρου τῆς χειροῦργου Κορδελλιέ. Αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλ' αὐτὴ ὄχι ἀπ' ἐναντίας ἀγαπᾷ ἓνα πρῶτον ἀξιωματικὸν καὶ ἤδη ἄεργον γλεντζέ, τὸν Ζενουᾶ. Κηρύσσεται ὁ πόλεμος καὶ ὁ Ζενουᾶ ἀπέρχεται εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός· ἡ Ἐδιθ μάλιστα ζητεῖ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ καὶ ἀγωνιᾷ. Ὁ

σύζυγός τῆς ἀντιλαμβάνεται τὸ σῖσθημά τῆς, τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖ ἡ Ἐδιθ μετὰ θάρρους. Ἐν τηλεγράφημα τοῦ Ζενουᾶ βάρους τραυματισμένου καλεῖ τὴν Ἐδιθ παρὰ τὴν κλίνην τοῦ νοσοκομείου. Θέλει νὰ σπεύσῃ, ἀλλ' ὁ σύζυγος τὴν ἐμποδίζει· ὄχι ἀπὸ ζήλειαν, ἀλλὰ διὰ νὰ περισώσῃ τὴν τιμὴν τὴν ἰδικήν του καὶ τῆς γυναικὸς του. Θέλει καὶ αὐτὸς νὰ χωρίσουν, ἀλλὰ μετὰ τὸν πόλεμον πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ σκανδάλου. Κατόπιν βιαιοτάτης σκηνῆς, διὰ τὴν ὁποίαν κατόπιν ἀμφοτέροι μετανοοῦν, ὁ Κορδελλιέ ἀφίνει τὴν γυναῖκα του ἐλευθέραν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ζενουᾶ. Ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ τραυματίου γίνεται ἡ θλιβερά συνάντησις τῶν δύο ἐραστῶν. Ὁ Ζενουᾶ θὰ ἀποθάνῃ ἐκ τῶν πληγῶν, ἀλλ' ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὴν Ἐδιθ, τὴν ἐτοιμὴν νὰ αὐτοκτονήσῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον. Τοῦ τὸ ὁρίζεται ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ χωρίζονται μὲ τὸ διπλοῦν συναισθημα, ὅτι ἡ πατρίς καὶ ὁ ἔρως εἶνε ἀνώτερα τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν, ἀλλὰ συγχρόνως ἡ δόξα καὶ ὁ θάνατος ἀποκαθιστοῦν τὴν ἀριονίαν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Τὸ ἔργον αὐτό, ἓνας παιὰν τῆς ιδέας τῆς πατρίδος, δύναται νὰ ὀνομασθῇ «Ἡ ἀνύψωσις τοῦ Μπερνστάιν» ἢ καλλιτέρα ὁ ἐξαγνισμός του. Εἶνε γνωστὰ αἱ ιδέαι τοῦ Ἰουδαίου δραματογράφου περὶ κοινωνίας. Τὰ οἰκογενειακά παραστρατήματα ἀνέταμε μετ' ἀμειλικτοῦ καὶ ψυχρᾶς σκληρότητος, τοῦ ἔρωτος δ' ἐκήρυξε ἀπόλυτον καὶ ἐλευθέραν τὴν κυριαρχίαν. Αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος ὑπῆρξε φυγόστρατος, εἶνε δὲ γνωστὴ ἡ σφοδρὰ πολεμικὴ κατὰ τοῦ ἔργου του «Après moi». Τώρα ὅτε ὑπηρέτησεν εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Ὑζερ καὶ τῆς Μακεδονίας, ἀφῆκε νὰ ἐκχειλίσῃ τὸ πατριωτικὸν μένος εἰς τὴν «Ἀνύψωσιν». Παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τοῦ θιάσου ὅπως κρατήσῃ τὸ ἔργον ἐπὶ σκηνῆς, ἡρίθμισεν ἐλαχίστας παραστάσεις καὶ αὐτὰς μὲ διακοπὰς.

Ἡ κ. Γαλάτεια Καζαντζάκη, ἡ τόσον δυνατὴ συγγραφεὺς ἡσθάνθη μίαν ἔλλειψιν τοῦ θεάτρου. Δὲν μᾶς παρουσίασαν οἱ συγγραφεῖς ἔως τώρα τὴν λαϊκὴν ψυχὴν ἐπὶ σκηνῇ, ὡς ἔκαμαν οἱ Ρῶσσοι διὰ τὴν πατρίδα των. Καὶ ἔγραψε τρία μονόπρακτα, μὲ ὑποθέσεις στρεφόμενας περὶ τὴν ζωὴν τῶν κατωτέρων τάξεων. Τὴν ἐργασίαν δ' αὐτὴν τιμῶσα ἡ δ. Κοιτοπούλη, ἐξέλεξε δύο ἐξ αὐτῶν διὰ τὴν τιμητικὴν τῆς. Καὶ τῶν δύο ὁ τίτλος εἶνε ὁ αὐτός· «Χωριάτες». Εἰς τὸ πρῶτον, ἓνας γέρον ἀλλὰ πλούσιος νοικοκύρης ἔχει γυναῖκα τὴν ὁμορφὴν Ρουσσα, ἡ ὁποία ἀγαπᾷ ἓνα ὁμορφὸ παλληκάρι. Ἡ πεθερὰ τῆς καταδίδει τὴν ἀπιστοῦσαν εἰς τὸν γιόν τῆς, ὅστις παρακινεῖ τὴν μητέρα του νὰ σκοτώσῃ τὸν ἐρωμένον τῆς γυναικὸς του. Τὸ ἔγκλημα συντελεῖται ἀλλ' ὁ γέρον σύζυγος κατανοεῖ ὅτι ἡ Ρουσσα δὲν θὰ ὑπάρχῃ δι' αὐτὸν καὶ τὴν παρακαλεῖ διὰ νὰ σωθῇ νὰ πῇ ὅτι ὁ ἐραστὴς τὴν ἐβίασεν αὐτὴ ὁμως πλήρης ἀγανακτισεὶς διαλαλεῖ ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς εἶνε ὁ φονεὺς.

Εἰς τὸ δεύτερον ἔργον, ἡ Μαρία εἶνε μία χήρα δυστυχισμένη· τὰ παιδιὰ τῆς πεινοῦν. Στὸ σπῆτι τῆς καταφεύγει ἓνας ἐπικερκυρμένος ἐγκληματίας. Ἄν τὸν καταδώσῃ θὰ λάβῃ 50 λίρες ἀμοιβήν. Καὶ παλαίει μεταξὺ τῆς συνειδήσεώς τῆς νὰ μὴ γείνη ἀφορμὴ νὰ χαθῇ ἓνας ἄνθρωπος ποῦ τῆς ἐξήγησεν ἅς τον καὶ τῆς ἀνάγκης χρημάτων διὰ νὰ σώσῃ τὴν οἰκογένειάν τῆς. Τὸ δεύτερον συναισθημα πρὸς στιγμὴν ὑπερισχύει, τὸν κα-
αδίδει, ἀλλ' εὐθὺς μετανοεῖ καὶ παρακαλεῖ τὸν φυγόντα νὰ φύγῃ διὰ νὰ γλυτώσῃ. Ἄλλ' αὐτὸς βλέ-

πων την δυστυχίαν της οικογενείας αφίνει να τον συλλάβουν. ἐνθ' ἡ Μαρία γονυκλινῆς ζητεῖ παρ' αὐτοῦ συγχώρησιν.

Καὶ εἰς τὰ δύο ἔργα ἡ κ. Καζαντζάκη ἐδειξεν, ἂν ὄχι σκηνικὴν πεῖραν, πάντως συγγραφικὰ χαρίσματα Ἐχουν ἀμφοτέρω σκηναίς, αἱ ὁποῖαι κάμνουν πολλήν ἐντύπωσιν. Τὰς ἐξωντάνευσε δὲ μὲ τὴν δραματικὴν τῆς τέχνης ἡ δ. Κοτοπούλη.

Ἡ «Γελοτοποιὶς τοῦ Βασιλέως» ἐκ τῶν πρώτων θεατρικῶν ἔργων τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου, πρὸ ἐτῶν παιχθέν, ἐξελέγη ὑπὸ τοῦ κ. Μυράτ διὰ τὴν τιμητικὴν του, ἥτις ἐσημείωσεν ἀπίστευτον ρεκόρ τιμῶν διὰ τὸ Ἑλληνικὸν θέατρον, διατιμηθέντος ἐκάστου καθίσματος ἀντὶ 100 δραχμῶν. Ἡ «Γελοτοποιὶς» ἀνεκαινίσθη τόσον, ὥστε νὰ μετέξη καὶ τοῦ Ἀβερωφείου διαγωνισμοῦ. Οἱ ἀρχαῖοι ἱamboi ἔγιναν ἥδη στίχοι ὁμοιοκατάληκτοι, ἡ δὲ γλώσσα ἀπλή. Ἡ σύμφορτικὴ φιλοσοφία τοῦ κυφοῦ καὶ ὑποσκάζοντος γελοιοποιῶ, ὃν μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ὑπεδύθη ὁ κ. Μυράτ, ἐσημείωσε σπινθηρισμοὺς εὐφυΐας. Τὸ ἔργον—ἱεροτραγωδία—εἶνε ἱστορικὸν, πλερόμενον περὶ τὴν ἐποχὴν τοῦ Αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Μιχαήλ. Εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ κ. Δημητρακοπούλου.

Ἡ θίασος τῆς δ. Κοτοπούλης ἔδωσε τὴν Ἰταλικὴν κωμωδίαν τοῦ Μποῦτι τὸν «Κοῦκον» ἡ ὁποία ἀπέτυχε· προετοιμάζει δὲ τὸ ὄραϊον, ἡ Ἰταλικὴν ἐπίσης, ἔργον τὸν «Κισόν». Θὰ δώσῃ κατόπιν τὴν φάρσαν τοῦ κ. Βλάχου «ὁ ἀλεύρι μὰ καὶ εἴκοσι ἡ ὀκτὼ», τοὺς «Βαμπίρ» παρωδίαν τοῦ κ. Μωραϊτίνου, ἐν δρᾶμα τοῦ γλύπτου κ. Τόμπρου τὸ «Στοιχειωμένο σπίτι» καὶ ἄργότερα τὴν «Κλυταμνήστραν» τοῦ κ. Μ. Ροδοκανάκη.

Τὸ Ἑγγλέζικο καρροτσάκι, κωμωδία τοῦ Μπέρ, μία ἀπὸ τὰς τελευταίας ἐπιτυχίας τοῦ Παρισινοῦ «Ζυμνίς». Ἡ ὑπόθεσις Ἀγγλική, πλήρης ἐξυπνάδας καὶ χάριτος. Εἶνε γραμμένη εἰς τὸ ὕφος τοῦ «Βαπτιστικοῦ τῆς Κυρίας», ἀλλὰ δὲν εἶχε τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ κωμωδία ἐπαίχθη καὶ ἀπὸ τοὺς δύο θιάσους, Κυβέλης καὶ Κοτοπούλης, κατεβιβάσθη δ' ὑπ' ἀμφοτέρων ἐκ τῶν προγραμμάτων ἐνωρίτατα.

Κατὰ τὴν τιμητικὴν τῆς κ. Ἐνκελ ἐδόθησαν δύο μονόπρακτες ὁπερέτες χάριν αὐτῆς γραφεῖσαι. Ἡ Πανουργία τοῦ Ἀρλεκίνου, μὲ κείμενον τοῦ κ. Λιδωρικῆς ἔργον τοῦ εἰδους τῆς ἐποχῆς τῆς περιφήμου Ἑλληνικῆς Κωμωδίας μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Χατζη-αποστόλου γραμμένην εἰς τὸ ὕφος τῶν «Παλιότσων» καὶ «Στὴ γκαρσονιέρα» κείμενον καὶ μουσικὴ τοῦ κ. Θ. Σακελλαρίδου.

— Ὁ κ. Ἀχ. Μαδρᾶς, ὅστις πέρυσι ὑπεδύθη τὸν «Ὁθέλλον», ἐνεφανίσθη ἐφέτος ὡς «Μάκβεθ». Ὁ δυνατὸς καλλιτέχνης ἐμελέτησε πολὺ καὶ ἐψυχολόγησε τὸν δύσκολον ρόλον, τὸν ὁποῖον ἔπαιξε κατ' ἰδίαν ἀντίληψιν. Κατήργησε λ. χ. τὰ φαντάσματα, τὰ ὁποῖα ἀνεπλήρωσε μὲ τὴν ὑπόκρισιν. Ἐπαιξε μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ ἔκφρασιν. Πολὺ καλὸς ὁ κ. Δελενάργος καὶ ἡ μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν ἐκ τῆς σκηνῆς ἐμφανιζομένη κ. Βεάκη ἡ ὁποία ὡς λαΐδη Μάκβεθ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἀρμονικὴν ἀπόδοσιν τοῦ συνόλου.

— Ἐξαιρετικὴ τιμὴ ἀπενεμήθη εἰς τὴν κ. Κυβέλην

Θεοδωρίδου. Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις τῇ ἀπένειμε τὸ ἀνώτερον παράσημον τῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ἀκαδημίας. Εἶνε ἡ δευτέρα φορὰ—διότι ὁμοιον παράσημον φέρει καὶ ὁ κ. Πολ. Δημητρακοπούλος—καθ' ἣν ἀξιοῦται τοιαύτης τιμῆς ἡ Ἑλλ. τέχνη.

—Θίασοι νέοι καταρτίζονται. Οἱ ἐκ τοῦ θιάσου τῆς δ. Κοτοπούλης ἀποχωρήσαντες ἡθοποιοὶ ἐξήτησαν διὰ 40 παραστάσεις τὸ Βασιλικόν.

Ἡ Σύλλογος τῶν θεατρικῶν συγγραφέων ἀπεφάσισε—δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ—καταρτισμὸν θιάσου διὰ νὰ παίζονται ἀποκλειστικῶς ἔργα τῶν μελῶν αὐτοῦ. Καὶ τὸ πλεόν ἀποτυχάνον ἔργον θὰ παίζεται τρεῖς τοὐλάχιστον, τὰ δ' ἐπιτυχάνοντα ἐφ' ὅσον δὲν ζημιούται ἡ Ἑταιρία. Τρίτος θίασος ἐκ φιλελευθέρων ἡθοποιῶν, ἐπιστρέφας ἐκ Πελοποννήσου θὰ περιοδεύσῃ εἰς Μακεδονίαν, δίδων παραστάσεις εἰς τὸ μέτωπον χάριν τοῦ στρατοῦ.

—Ἀπέθανεν ὁ ἡθοποιὸς Παρ. Θησεύς, διακριθεὶς εἰς πολλὰ ἔργα, ἰδίως κωμειδύλλια καὶ ἐπιθεωρήσεις, δημιουργήσας τύπους ἐξαιρετικούς.

—Ἡ Ἑταιρεία τῶν θεατρικῶν συγγραφέων ὥργανωσε δύο παραστάσεις μονόπρακτων ἔργων ἐκ τῆς θεατρικῆς φιλολογίας τῶν Συμμάχων Κρατῶν. Τὰ Συμμαχικὰ μονόπρακτα ἐπαίχθησαν εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον διὰ μίαν μόνον φορὰν ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Κυβέλης. Κατὰ τὴν πρώτην ἐσπερίδα ἐπαίχθη ἐν Σεβρικόν, ἐν Ρωσικόν καὶ ἐν Γαλλικόν. —Τὰ «Δελινὰ σκοτάδια» τοῦ κόμητος Βάϊνοβιτς ἐπροξένησαν πολλὴν ἐντύπωσιν καίτοι ἔχουν τοπικὸν χαρακτήρα διὰ τὴν δραματικὴν ἐσωτερικότητά των· περιγράφεται μεγαλοπλοκώτατα ὁ ἐκπεσμός μίας παλαιᾶς Σεβρικῆς ἀριστοκρατικῆς οικογενείας, πιστῆς εἰς τὰς ἰδέας καὶ τὰς παραδόσεις τῆς. Τὸ Ρωσικόν ἦτο ἡ καὶ ἄλλοτε παιχθεῖσα ὑπὸ τῶν ἐρασιτεχνῶν τῆς «Τέχνης» «Ἀρχοῦδα» χορηγιστὴ κωμωδία τοῦ Τσέχοφ—μία περιπέτεια ἐνὸς ἀρχοῦκου γαιοκτῆμονος μὲ μίαν θελκτικὴν χήραν. Τὸ Γαλλικόν «Χωρὶς Εἰδήσεις» τῶν Γκοφί καὶ Λουμᾶ, ἐμπνευσμένον ἐκ τοῦ πολέμου, ἐπαίχθη εἰς τὴν «Γαλλικὴν Κωμωδίαν» ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς μάχης τοῦ Μάρνη. Εἶνε δραματικώτατον, ἐξελίσσεται δὲ ἡ ὑπόθεσις ἐπὶ ὑπερῶκαινείῳ, καθ' ἣν σιγμὴν τορπιλλίζεται ὑπὸ Γερμανικοῦ ὑποβρυχίου. Καὶ οἱ Γάλλοι ἐπιβάται πνίγονται ψάλλοντες τὴν Μασσαλιώτιδα. Ἡ ἐκλογὴ ἦτο κατάλληλος, διότι ἕκαστον προεκάλει καὶ μίαν ξεχωριστὴν ἐντύπωσιν. Πεισιμνησμός εἰς τὸ πρῶτον, φαιδρότης εἰς τὸ δεύτερον, ἐνθουσιασμός εἰς τὸ τρίτον.

Κατὰ τὴν ἐδευτέραν παράστασιν θὰ παιχθῶν ἐν Ἀγγλικόν, ἐν Ἰταλικόν καὶ ἐν Βελγικόν.

— Ὁ θίασος τῆς κ. Ἑλλης Ἀφεντάκη ἤρχισε τὰς παραστάσεις εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον μὲ τοὺς «Γρεναδιέρους». Ὁ κ. Χρυσομάλλης ὑπεδύθη τὸν Βερνάρδον, ρόλον τὸν ὁποῖον πρῶτος αὐτὸς εἰδίδεξεν. Ἡ δ. Περίπινι εἶχεν ἐπιτυχίαν ὡς Τζίλδα εἰς τὸν «Ριγολέττον» καὶ ἡ δ. Φράου ὡς Κάρμεν ἔπαιξε πολὺ καλά.

—Ὁ δημοφιλὴς καὶ χαριέστατος κωμικὸς κ. Βιλάρ καταρτίσας ἴδιον θίασον ἔδωκεν εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης μίαν ἐλευθεριάζουσαν Ἑλληνογαλλικὴν ἐπιθεωρήσιν καὶ γραφεῖσαν ὑπ' οὐ καὶ τοῦ κ. Δραγάτη, τὸ «Φαινόμενον». Ἐχει μερικὰ νοῦμερα ἔξυπνα, καλῶς ἐκτελεσθέντα, ὡς τὸ «Ἀλάτι», τὴν Χείρα μὲ τοὺς Ἀστυνομικοὺς, τὸ μάθημα τοῦ ὠτό, τὴν Ἀκα-

δημίαν καὶ τὸν Εἰκονοπώλην—εὐφρεστάτην σάτυρων τῶν φουτουριστῶν ζωγράφων, Πρωταγωνιστεῖ ὁ Βιλ-
λάρ—θανυμάσιος ἰδίως ὡς Σαρλώ, ἡ κ. Λόλα Κύρου,
ὁ κ. Πρινέας ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῇ δια-
φορετικὰ καὶ δύο Γαλλίδες, ἡ χορεύτρια Θάλεια καὶ
ἡ λίαν εὐσωμος κ. Ντεστρά, ἐμφανιζομένη ὡς κοιμῆ.
Τὸ φινάλε τῆς γ' πράξεως θεαματικώτατον καὶ πολὺ
ἐπιτυχημένον σκηνικῶς.

—Τὸ τελευταῖον ἔργον τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ θίασος
τῆς κ. Ἐνκζλ εἶνε ὁ «Μεφιστό», ἐπιθεώρησις ὁπε-
ρέντα τοῦ κ. Δημητράκοπούλου. Μᾶλλον ἐπιθεώρησις,
ἔξυπνη, ὅπως ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Δημητράκοπούλου.
Ἡ μουσικὴ, τοῦ κ. Οἰκονομάκου, πολὺ καλὴ.

—Ἡ «Διαβολογυναικα», νέα ὁπερέντα παιχθεῖσα
ὑπὸ τοῦ θιάσου Παπαϊωάννου. Ἐξυπνο τὸ λιμπρέττο,
γλυκερὰ ἡ μουσικὴ. Εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου παίζεται
ἀκόμη, ἔσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

—Εἰς ἐκτάκτους παραστάσεις ἐδόθησαν δύο πα-

τριωτικὰ ἔργα, ὁ «Γυῖος τοῦ Ψιλορείτη» καὶ «Πόλε-
μος ἡ Εἰρήνη» καὶ ἐν κοινωνικὸν «Τὸ Στίγμα» τοῦ
κ. Θ. Κυπραίου.

—Ἐληξεν ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν θεατρικῶν
ἔργων τῆς τελευταίας διετίας εἰς τὸν Ἰ. Βερῳφειον
διαγωνισμόν. Ὑπεβλήθησαν 19 πολὺπράκτα καὶ 5
μονόπράκτα. Ἡ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ τὸν Ἰανουά-
ριον.

—Ὁ ὑπὸ τῆς «Ἐταιρείας τῶν θεατρικῶν συγγρα-
φῶν» προκηρυχθεὶς διαγωνισμὸς πρὸς συγγραφὴν
τριπράκτου ἔργου ἀνεβλήθη δι' ἀργότερον, καθ' ὅσον
ἐκ τῶν ὑποβληθέντων τινὰ μὲν δὲν ἐξεπλήρωσαν τοὺς
ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκρίθησαν ἀνε-
πιτυχή.

—Ὁμᾶς ἐρασιτεχνῶν, εἰς ἣν ἀνήκουν οἱ κ. κ. Τσι-
τσιλιάνος, Καλλιγᾶς καὶ αἱ δεσπ. Δαμασκηνοῦ καὶ
Ζερβοῦ θὰ παῖξῃ προσεχῶς τὴν «Ἀρλεζιάναν» τοῦ
Δωδὲ καὶ τὴν «Ἐνφιντέλ» τοῦ Πόρτο Ρίς.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐν τῇ Διαρχεῖ Καλλ. Ἐκθέσει ἐπωλήθησαν τὰ
ἐξῆς ἔργα: Τοῦ κ. Α. Γεραλῆ ἡ Νεότης καὶ ἡ Ἐξομο-
λόγησις τοῦ κ. Ἀπ. Γεραλῆ, ἀγορασθέντα ὑπὸ τοῦ κ.
Χρυσοχίδου, «Στ' ἀμπέλι» τοῦ πρώτου ὑπὸ τοῦ κ. Δρο-
σοπούλου, τὸ τοπεῖον Κερκύρας τοῦ κ. Κογεβρίνα καὶ
ὁ «Καταυλισμός» τοῦ κ. Χρηστοφῆ ὑπὸ τοῦ κ. Ἡσαΐα,
τὸ Παλαιὸν Φάληρον τοῦ κ. Δουκίδου ὑπὸ τοῦ κ. Π.
Μακρῆ, δύο τοπεῖα τοῦ κ. Μποκατσιάμπη καὶ τὸ
Φθινόπωρον εἰς τὸν Παρνασσόν τοῦ κ. Φαρεκίδου
ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Καρούσου, ἡ σπουδὴ ὑπαίθρου τοῦ κ.
Γουναροπούλου ὑπὸ τοῦ κ. Χάρτ, ὁ Λυκαβηττός τοῦ
κ. Ἀριστέως ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Ντεμίντωφ, ἡ
Κλεισμένη πόρτα τοῦ κ. Ροῖλου ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἐμ-
πρίκου καὶ αἱ Ψαρόπουλες τοῦ κ. Σ. Μηλιώδου.

—Πολυτάλαντος φιλότεχνος εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ
στολίσῃ τὸ μέγαρόν του μὲ ἀντίγραφα ἔργων τῆς Ἐθν.
Πινακοθήκης, πρὸς τοῦτο δὲ ἀνέθεσε τὴν ἀντιγραφὴν
εἰς τὸν κ. Γ. Χατζόπουλον ἀντὶ 100,000 δρ. Ἡ ἰδέα
ἐθεωρήθη ἀτυχής, διότι μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ ἠδύνατο
νὰ καταρτίσῃ καλλίστην πινακοθήκην ἐκ πρωτοτύπων
ἔργων.

—Οἱ καλλιτέχναι κ. κ. Δουκίδης καὶ Γιαναρᾶς
ἐξέθηκαν εἰκόνας παριστώσας τὸν ἡθοποιὸν κ. Μα-
δρᾶν ὡς «Μάκβεθ». Ἀμφότεροι ἀπέδειξαν ἄριστα
τὸν χαρακτήρα, ὃν τόσον ἐπιτυχῶς ὑποδύεται ὁ Ἑλ-
λην καλλιτέχνης. Ἐπίσης ὁ κ. Στεργίου ἐφιλοτέχνη-
σε προτομὴν τοῦ κ. Μαδρᾶ εἰς τὸν αὐτὸν ρόλον.

—Ἐμφερίσθη ὁμοφώνως ὡς καθηγητῆς τῆς ἀρχι-
τεκτονικῆς ἐν τῇ Πολυτεχνεῖ ὡς ἀντικατάστασιν τοῦ
κ. Κολλινιάτου, ὁ κ. Ἀλ. Νικολοῦδης.

—Ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηναίων ἀπε-
φασίσθη ὅπως στηθῇ ἡ προτομὴ τοῦ μουσουργοῦ Σα-
μάρα, δαπάναις τοῦ Δήμου, εἰς τὸν πρὸ τοῦ Δημοτι-
κοῦ θεάτρου κήπον.

—Κατὰ τὸν Ἀβερῳφειον καλλιτεχνικὸν διαγωνι-
σμόν ἐπέτυχον ὡς ὑπότροφοι εἰς μὲν τὴν ζωγραφικὴν

οἱ κ.κ. Α. Γεραλῆς καὶ Γ. Γουναρόπουλος, εἰς δὲ
τὸν γλυπτικὴν ὁ κ. Ἀντ. Σῶχος.

—Ὁ κ. Ἐπ. Θωμόπουλος δύο νέους ἐφιλοτέχνησε
πίνακας, τὴν «Κόρην τοῦ ἀγροῦ» καὶ τὸ «Φθινόπω-
ρον» διακρινομένους διὰ τὸν θαυμάσιον φωτισμόν, τὸν
πλήρη Ἀττικῆς ἡλίου. Οἱ πίνακες ἠγοράσθησαν ὑπὸ
τοῦ κ. Σ. Σταυρουλοπούλου. Ἐξέθεσε δὲ ἐν ὥραιοις
«effet de neige» τῆς Ἀκροπόλεως.

—Ἐν Παρισίοις ὁ ἐκεῖ σπουδάζων Ἕλλην γλύπτης
κ. Φωκίων Ρὸς ἐξέθηκε μαρμαρίνην προτομὴν τοῦ
κ. Πρωθυπουργοῦ, κριθεῖσαν ἐπαινετικῶς ὑπὸ τῶν
Γάλλων κριτικῶν.

—Ἐνεκρίθη ἡ σύστασις ἐπιτροπῆς ἐκ τοῦ Πρυτά-
νεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὡς προέδρου, τῶν
Κοσμητόρων τῶν Σχολῶν ὡς μελῶν καὶ τοῦ Κοσμήτο-
ρος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Σ. Μενάρδου ὡς
γραμματέως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιτρέπεται ἡ συλλογὴ
ἐράνων μεταξὺ τῶν τροφίμων τοῦ Πανεπιστημίου μέ-
χρι τοῦ τέλους τοῦ 1918 πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάν-
τος τοῦ ἀειμνήστου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάν-
νου Καποδίστρια πρὸ τῶν προπυλαίων τοῦ Πανεπι-
στημίου, καὶ πλησίον τοῦ ἀνδριάντος Κοραῆ, δι' αὐτὸ
δὲ καὶ θὰ παριστάται ὁ Καποδίστριας καθήμενος.
Θ' ἀποκαλυφθῇ τὴν 25 Μαρτίου 1921.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ἐν Πύλῳ ἐπανηγυρίσθη ἡ συμπλήρωσις 90 ἐτῶν
ἀπὸ τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου (8 Ὀκτωβρίου).
Ἡ ἱστορικὴ ἐπέτειος ἐωρτάσθη καὶ ἐν Ἀθήναις,
ἐκφωνήσαντος, παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Κυβε-
ρήσεως, τὸν πανηγυρικὸν τοῦ καθηγητοῦ κ. Σωτη-
ριάδου. Ἐν Πύλῳ ἀπεφασίσθη ἡ ἔδρσις τῶν ἀνδρι-
άντων τῶν τριῶν ξένων ναυάρχων.

Πρὸς τούτοις ὁ ἐν Παρισίοις Ἕλλην πρεσβευτῆς
ἐπεμψεν εἰς τὸ Ἐθν. Νομισματικὸν Μουσεῖον μέγα
νόμισματόσημον, ἔργον τοῦ διασήμευ Γάλλου σφρα-
γιστογράφου Ντομάρ, ἀγαμνηστικὸν δὲ τοῦ Γάλλου
Ναυάρχου Δερινγύ. Ἐκ τῆς μᾶς ὁψεως φέρεται ἡ